

אלו נערות פרק שלישי כתובות

לז.

עין משפט
נר מצוה

נא א ב ג מיי פ"א מהל
גירושין הל' כל כע סמג
עשין ט' טו"ע אה"ע סימן
י' סעיף ה' :

מוסף רש"י

מנצטא גפשה. וממטרא
מוך צדקה ומזון לה
(בבבנות לה). אלא יוצאה
בשן ועין. דלא הוה
ידעת מעיקרא דעמיה
להסתמך לא מיטרחא
ומזדהר לאמיו מוך צדקה
(שם). אנוסה ומפורה.
ישראלית, והי אונס
ממילא הוא ואין לה
מוך (שם). מתהפכת.
ואף יוצאה בשן ועין נמי
ליכא השמא למפך, דכיון
דהיפוך קל הוא לה ואין
צו טורח, מתהפכת היא,
דכל אשה מונה אינה רואה
להתעבר (שם).

וראיה דס. צו ציוס: דיה שפסא. ולא גזרו זה טומאת מעת לעת
לנמא טהרות שנגעה בהן משעת טבילה עד שעת ראייה דהא אפי'
יאל דס זה מאתמול והעמידוהו כותלי בית הרחם שזה הטעם של
מעט לעת צננות ישראל הלא דס כעניתי^א כדס בהמה. ואס תאמר
ניקוח שמא משטבלה ענקר ויאל מיד
טומאה למפרע דרצנן היא והיכא
דאיכא למיגזר מעת לעת שלס גזור
מפקדה לפקדה והיכא דלא גזור
מעט לעת לא גזור מפקדה לפקדה:
וצריכה להמתין ג' חדשים. שלא מנשא
להצנין צין זרע הזרע בקדושה לזרע
הזרע שלא בקדושה: רבי יוסי מסיי.

לקמיה מפרש טעמא: **צריכות**
להמתין. ואף על פי שקטנה אינה
מתעברת גזירה קטנה אטו גדולה:
משמש צמון. ונמנת מוך לאחר
צנילה ושואבת הזרע: **מנטרא**
נפשה. ומזמנת לה מוך: **דלא ידעה**
היכא ממטו לה. שצאים למוכרה
וסברה דלמא ממטו לה לגזי ישראל
ופרקו לה ומנטרא נפשה לשמש צמון:
אלא יוצאה בשן ועין. שפחה סקימא
לדוניה את עיניה ויאלה לחירות מנח
הוה ידעה מעיקרא דמיפוק לחירות
דמנטרא נפשה לזמן מוך לשמושה: **כל**
ממילא. מידי דליכא לאחדורי ציה
מעיקרא דמיפוק לחירות מודה רבי
יוסי: **הוי אנוסה דממילא.** דלא הוה
ידעה דליסקיק בה הכי ומזמן לה
מוך: **מתהפכת.** שיאל הזרע ולא
יקלוט והא אפילו צמדי דממילא
נלו למיעבד וכולן עושות כן: **משום**
דאיכא איבוד נשמה. יש כאן עונש
חמור ודיו צכך אס ענשתו לאצד
נשמה ליהרג: **אימא לא.** אין זה
עונש ימירה וליעציד ציה תרמי:
דלא חמייר איסוריה. לא עבר עבירה
חמורה ודיו שתענשו עונש אחד:
לא

וסבר רבי יהודה בקדושתה קיימא והתניא הגיורת בו' קשה
דהשתא דמדמה גזירת לשצויה א"כ תיקשי ליה ממתינן
גופה דר' יהודה לא משה גזירת לשצויה דתנן ר' יהודה אומר שצויה
שנפדית הרי היא בקדושתה משמע דצדקן מודה לתנא קמא ואמר
ר"י דמתני' אתי ליה שפיר דמודה
בגזירת שאין לה קנס דודאי היא
צחוקת צעולה שנצבלה צדוד שלא
היה דעתה להתגיר ואפילו אס היה
דעתה להתגיר משהיתה בת שלש
שנים ויוס אחד מ"מ לא מנטרא
נפשה כיון דאינה ראויה להתעבר
אלא מהך דצריכה להמתין שלשה
חדשים אף על גב דדעתה לאיגורי
ומנטרא נפשה אפילו הכי קאמר
צריכה להמתין ג' חדשים דאי אפשר
לשמור עלמה מן העובדי כוכבים
כ"ש שצויה שהיא מסורה צידס:
רבי יהודה אומר דיה שעתה.
פירש הקונטרס כיון דליכא

מעט לעת מפקדה לפקדה נמי לא
גזור רצנן ורבי יוסי דקאמר וממטרא
מעט לעת לאו דוקא מעט לעת
אלא כלומר צרות מעט לעת מטמאה
משנתגיירה: **שבויה מנטרא**
נפשה. וא"ת והא צקטנה נמי מיירי
דלא מנטרא נפשה דהא אינה יודעת
לשמור עלמה וקאמר ר"י דבקדושתה
קיימא דקתני צמתי ימירה מצת ג'
שנים ויוס אחד וי"ל דקטנה לגמרי
אינה מוסרת עלמה לציה וכשהיא
מוסרת עלמה לציה קתת היא צת
דעת ויודעת לשמור עלמה:
צריכות להמתין שלשה חדשים
דברי ר' יהודה. משמע
דאפי' צקטנה שאינה ראויה להתעבר
קאמר רבי יהודה דצריכה להמתין
מדקאמר ימירות מצנות ג' ויוס אחד
דגזר קטנה אטו גדולה וקשה לר"י
ולרצינו חס דתניא צחוקן (בבבנות דף
ע"ג: ע"ג) הרי שהיתה רדופה לילך לבית
אביה או קטנה כו' צריכה להמתין ג'
חדשים דברי ר"מ ר' יהודה מתיר
ליארס ולינשא מיד אלמא לא גזר רבי
יהודה קטנה אטו גדולה וכ"ת דוקא
בגזירת ומשחררת ושצויה גזר טפי

במלקות ומזמן וצריכא דא' אישמעינן מיתה ומזמן משום דאיכא איבוד נשמה
אבל מלקות ומזמן דליכא איבוד נשמה אימא לא ואי אישמעינן מלקות
ומזמן משום דלא חמיר איסוריה אבל מיתה ומזמן דחמיר איסוריה אימא לא
צריכא ולרבי מאיר^א דאמר לוקה ומשלם תרתיה למה לי חדא במיתה ומזמן

כדי להצנין צין זרע שזרע בקדושה שלא בקדושה זה אין נראה דהא לרצנא דמפרש התם לעיל^א טעם דצריכות להמתין גזירה שמא
ישא אחותו מאציו ויבס אשת אחיו מן אמו כו' טפי אית לן למיגזר צקטנה צת ישראל דאכל צגירת
ושצויה ומשחררת לא שייך שמא ישא אחותו מאציו ועוד דשמואל אית ליה סברא איפכא מדר' יהודה דהא שמואל קאמר כ"ס"ד' א' אחין
(שם דף לז: ע"ג) דכולן צריכות להמתין ג' חדשים חוץ מגזירת ומשחררת קטנה אכל קטנה צת ישראל צריכה להמתין אלמא צקטנה צת ישראל
גזר קטנה אטו גדולה ובגזירת ומשחררת לא גזר והיינו איפכא מדרבי יהודה ועוד דשמואל צשלמא צקטנה צת ישראל סבר כ"מ"מ אלמא
בגזירת כמאן לא כרבי יהודה ולא כר' יוסי דלרבי יהודה צין קטנה צין גדולה צריכה להמתין ולרבי יוסי אפי' גדולה אינה צריכה להמתין
ומיחו למאי דמוקי להך דהכא צשראה שנצבלה אתי שפיר כר' יהודה ומינן למימר דדוקא צבראה שנצבלה קאמר ר' יהודה דגזיר' קטנה
אטו גדולה אכל אותה שאינה דאי צעולה לא ולפי לשון אחרון דהתם לא קשה כלל אע"ג דשמואל איפכא מדרבי יהודה כיון דאין הטעם
משום י' דגזירין קטנה אטו גדולה דאפילו צגדולה נמי שרי לפי שמתהפכת ואור"י דכ"ס"פ ד' א' אחין (ג"ו ע"ג: ע"ג) מייתי הך צביתא דהכא
ול"ג בה ימירות מצנות ג' ויוס אחד וצתוספתא נמי ל"ג ליה ולפי זה ניחא דמיירי צגדולה אכל צקטנה מודה דאין צריכה להמתין
דקאמר צביתא דרדופה והשתא שמואל בגזירת כר' יהודה וצבת ישראל כרבי מאיר ואפשר דבגזירת קטנה מודה ר' מאיר דאין צריכה
להמתין וללשון אחרון דהתם דאמר שמואל כולן צריכות להמתין חוץ מגזירת ומשחררת גדולה וקטנה צת ישראל אינה צריכה להמתין צנות
משום דזנות דקטנה לא שכיח אכל צנשוואין גזר קטנה אטו גדולה וסבר בגזירת כרבי יוסי וצבת ישראל כ"מ"מ דגזר קטנה אטו גדולה
וס"ל דדוקא צנשוואין גזר ר"מ ושמא צנשוואין מודה ר' יוסי לר"מ ומיחו צנות דאי פליג דהא שרי אנוסה ומפוחה אפילו גדולה ואית
דגרסי צביתא דרדופה ר' יוסי צצמקוס ר' יהודה וסס פירשנו: **א' הכי מ"ג דר' יוסי.** תימה לר"י דמשמע דמשום דאוקומנא צבראה
שנצבלה הוא דקשיא ליה מאי טעמא צלאו הכי נמי תיקשי ליה צביתא דרבי יוסי דמייתי לקמן דאנוסה ומפוחה ולפי ה' אוקומנא נראה דזה
המקשה עמנו הוא דמייתי לה ומיחו י"ס דגרסי צצמון א"ל אציי צשלמא גזירת כיון דדעתה לאיגורי כו' ולפי גירסא זו אתי שפיר שזה
המקשה לא ידע צביתא דמייתי לקמן דאציי הוא דמייתי לה וכן הוא גירסא צשילהי ד' א' אחין (ג"ו ע"ג: ע"ג):

אמר רבה קסבר רבי יוסי בו. אליבא דרבי יוחנן משני דלדידיה דמפרש טעמא דר' יהודה שלא יהא חוטא נשכר לא קשיא מידי
ומיחו רבה לא קאמר אלמא דלמא: **אשה** מונה מתהפכת. ומהשתא לא קשה אנוסה ומפוחה ומיחו יוצאה בשן ועין מודה
רבי יוסי דצריכה להמתין לאותה למה תהפך: **הבא** ע"ב בתו. למאי דמוקי מתני' צפרק צן סורר (פסחים דף ע"ג: ע"ג) צמפוחה
צריך לאוקמה צצבא עליה וצגרה כדפרישית לעיל: **ועל** בת אשתו. הוה מצי למייתי אשת אציו וכלתו דהא שחיב נמי עריות דעל
די קדושין אלמא תנא ושייר: **חדא** במלקות ומזמן. לעיל^א פירשתי למה לא יליף רשע רשע תימה דצריש החובל (צ"ק דף ע"ג: ע"ג) פריך הא
מיציעי ליה קרא דלא תקחו כופר דלא תשקול מיניה ממונא ותקטליה ומשני ההוא מכדי רשעתו נפקא הוה ליה למימר ההוא מלא יהיה
אסון נפקא דכדי רשעתו אמת למלקות ומזמן וי"ל דהתם טעי כ' היכי דטעי הכא מעיקרא לומר דמכדי רשעתו נפקא מיתה ומזמן ויהא
דלא פריך האי צמלקות ומזמן כמידי לא חס להקשות משום דהוי מצי לשנויי מלא יהיה אסון נפקא אי נמי לסימנא צעלמא נקטיה התם:
ומדא

א) צצמות לה. וכל הסוגיא
ע"ש. צ) און ליה מוכן וכן
נראה מפירש"י דליתא.
ג) נסא איתא אציו. ד) צ"ק
פג: מסות ד. ג: נעיל
לכ"ן. ט) נעיל לז: ושי"ן.
ו) כ"ס"א: גייה. ז) כ"ס"א:
ח) נסא מנא.
ט) דלא גזירין כ"ל
כ"ל. י) נשיך לעיל
נמשנה לז: ט) דף כט.
יא) ד"ה ועל אשתו. ט) ג"ו
שיך שס"ג. ט) נלה. ד"ה
רצנא.

תורה אור השלם

1. ובי יצאו אנשים ונגפו
אשה הרה וצאו יקדיה
ולא ידעה אסון עגוש
ועצב כאשר ישיית עליו
בעל האשה והגון
בפוליס: שמות כא כב
2. וקחה אם בן הבית
הרשע והפולו השפט
והקדו לקניו כדי רשעתו
במקפרי: דברים כה ב

גליון הש"ס

רש"י ד"ה דיה שעתה
ובו' לא גזור מפקדה
לפקדה. כדליתא צגדה לו
ע"כ:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א) נמי ר' יוסי אומר
הרי הוא בכל הנשים ע"י
גדה דף לו ע"כ מודה
ליכא שבות וכו' והגאון
מהר"ב פ' לא ציינו צצ"ס
החדשים צגהאומיו: